

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Marka Bedřicha a soudců
JUDr. Jitky Hroudové a Mgr. Marka Zimy v právní věci

žalobce: **Mgr. T. P.**, narozeného X
bytem X,
zastoupený Vojtěchem Faltusem, advokátem
se sídlem Jungmannova 26/15, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Státní úřad inspekce práce**
se sídlem Kolářská 451/13, 746 01 Opava

za účasti: 1/ **Autoexpert spol. s.r.o.**, IČO: 613 26 585,
sídlem Světová 523/1, 180 00 Praha 8 – Libeň,
2/ **VELKÁ PECKA s.r.o.**, IČO: 030 24 130
sídlem Sokolovská 100/94, 186 00 Praha 8

obě zastoupeny Mgr. Františkem Korbelem, PhD., advokátem,
sídlem Na Florenci 2116/15, 110 00 Praha 1

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 9. 2022, č. j. 6023/1.30/22-3

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. P.

III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhá přezkoumání a zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro hl. m. Prahu, (dále též „inspektorát“ či „povinný subjekt“), ze dne 30. 6. 2022, č. j. 10416/3.30/22-5, o odmítnutí části žádosti žalobce o poskytnutí informace, (dále též „prvostupňové rozhodnutí“), a to v rozsahu konkrétních informací uvedených v požadovaných písemnostech, jež se vztahují k činnosti a postupu při vyřizování jednotlivých zakázek společností VELKÁ PECKA s. r. o., IČO 03024130, se sídlem Sokolovská 100/94, Karlín, 186 00 Praha 8, sp. zn. C550 vedené u Městského soudu v Praze („VELKÁ PECKA“), a Autoexpert spol. s r. o., IČO 61326585, se sídlem Světova 523/1, Libeň, 180 00 Praha 8, sp. zn. C 344221 vedené u Městského soudu v Praze („Autoexpert“), jednotlivými řidiči – kurýry, neboť dle názoru inspektorátu lze tyto informace podřadit pod zákonnou definici obchodního tajemství.
2. Žalobce podal dne 1. 6. 2022 žádost o poskytnutí informace dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „informační zákon“), ve které žádal o poskytnutí následujících informací:
 - a. zda kontrola společnosti VELKÁ PECKA a Autoexpert a všech dalších společností ze skupiny Rohlík, tj. společností, ve kterých mají tyto společnosti nebo s nimi propojené osoby jakoukoliv majetkovou účast, prováděná inspektorátem práce byla již ukončena;
 - b. v případě skončení kontroly žádal žalobce zároveň o zaslání protokolů z Kontroly a o informaci, zda byl na jejich základě Inspektorátem podán podnět správci daně, orgánu sociálního pojištění nebo jinému orgánu státního správy;
 - c. pokud by kontrola stále probíhala, žádal žalobce o sdělení předpokládané doby jejího ukončení.

Žalobní body

3. Žalobce nejprve namítá, že rozhodnutí je nezákonné a nepřezkoumatelné, neboť nebylo dostatečně zjištěno a prokázáno, které údaje jsou obchodním tajemstvím, a navíc trpí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů rozhodnutí.
4. Žalobce vytýká žalovanému, že se nevypořádal se skutečnostmi, že některé informace, které byly za obchodní tajemství označeny, jsou veřejně dostupné a obchodním tajemstvím ve smyslu § 504 občanského zákoníku tak být nemohou, na což žalobce v odvolání upozorňoval. To je i důvod nepřezkoumatelnosti rozhodnutí. Žalobce s odkazem na ustanovení § 504 občanského zákoníku uvedl, že aby informace mohla být chráněna jako obchodní tajemství, musí splňovat 6 zde uvedených vlastností kumulativně. Zdůraznil, že způsob, kterým společnosti VELKÁ PECKA a Autoexpert přidělují práci jednotlivým řidičům – kurýrům, se nevyznačuje jako postup speciální či konkurenčně významný. V řízení nebylo prokázáno, že by tento postup představoval výhodu zajišťující těmto společnostem značně lepší postavení na trhu před ostatními podnikateli. Takovou

informací nemůže být informace, zda společnost VELKÁ PECKA a Autoexpert zaměstnávají na tuto pozici zaměstnance na základě pracovního poměru, nebo zda se tak děje na základě nelegálního postupu, tzv. švarcsystému.

5. Zdůraznil, že zneužívání švarcsystému nelze označit jako postup ocenitelný vůči ostatním podnikatelům, jelikož nepředstavuje výhodu soutěžní, ale administrativní a daňovou, kdy hlavním záměrem podnikatele je nižší daňová povinnost. Označení švarcsystému jako postupu podnikatelsky ocenitelného by vedlo k absurdnímu závěru, že protiprávní jednání je z pohledu právní úpravy hospodářské soutěže hodnotné. Argument, že společnosti VELKÁ PECKA a Autoexpert náležitě zajišťují utajení předmětných informací je lichý, zejména kvůli tomu, že je z veřejně přístupných webových stránek obou společností kterékoli osobě, která tuto stránku navštíví, na první pohled zřejmé, že na pozici řidič – kurýr jsou těmito společnostmi poptávány pouze osoby samostatně výdělečně činné. Navíc informace o možném nelegálním zaměstnávání v těchto společnostech byla několikrát předmětem článku vysoce sledovaných médií, které mimo jiné obsahují výpovědi několika řidičů kurýrů, kteří popisují činnost, kterou u těchto společností vykonávali.
6. Jako obchodní tajemství byly označeny i smlouvy společností VELKÁ PECKA a Autoexpert s řidiči kurýry, resp. názvy těchto smluv. Tyto informace jsou však veřejně dostupné z obchodního rejstříku, konkrétně ze sbírky listin společnosti VELKÁ PECKA, ve které je založena listina „Projekt přeměny – rozdělení odštěpením, sloučením“ ze dne 23. 3. 2021, č. listiny C 226550/SL38/MSPH, přičemž z listiny jsou smlouvy s řidiči přímo dohledatelné. Jednotlivé smlouvy jsou nazvané jako „rámcová smlouva o spolupráci“, kdy druhou stranou je vždy osoba s identifikačním číslem osoby, tedy osoba vystupující jako osoba samostatně výdělečně činná. Odůvodnění rozhodnutí o odmítnutí části žádosti je proto dle žalobce nesprávné z důvodu chybného právního posouzení.
7. Žalobce také namítá nepřezkoumatelnost rozhodnutí, neboť žalovaný pouze uvedl, že informace v sobě pojmají obchodní tajemství, ale v odůvodnění pouze poukázal na příslušná zákonná ustanovení, vyjádření kontrolovaných osob a nijak blíže se nezabýval podmínkami, kdy se (ne)jedná o obchodní tajemství a odkázal na odůvodnění inspektorátu v rozhodnutí o odmítnutí části žádosti, které považuje za dostatečné. Ani z jednoho rozhodnutí však není patrné, proč jsou informace považovány za obchodní tajemství, když správní orgány neprovedly žádnou úvahu o tom, zda neposkytnuté informace skutečně splňují náležitosti definice obchodního tajemství. Správní orgány se dále omezily toliko na citaci komentářové literatury, což považuje za zcela nedostatečné. Odkázal přitom na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 3. 4. 2019, č. j. 9 A 21/2016-45.

Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě setrval na svém názoru, že začerněné části poskytovaných dokumentů vztahujících se ke kontrole provedené u společnosti VELKÁ PECKA a u společnosti Autoexpert v sobě pojmají obchodní tajemství, odkázal proto na odůvodnění napadených rozhodnutí. Zdůraznil, že nebylo možné se podrobně v rozhodnutích zabývat posuzováním každé jednotlivé skutečnosti, jež byla z poskytnutí vyloučena a která je obchodním tajemstvím. Pokud by došlo k podrobnému popsání těchto skutečností, došlo by fakticky k poskytnutí daných informací.
9. Žalovaný dále zdůraznil, že se jedná o pouze o protokoly o provedených kontrolách a v daných věcech ještě nebyla vyslovena vina (nebylo pravomocně rozhodnuto v rámci

přestupkových řízení), a proto je nutno aplikovat princip „presumpce nevinny“ dle § 69 odst. 2 přestupkového zákona.

10. Dále zdůraznil, že v žalobcem odkazovaném rozsudku Městského soudu v Praze č. j. 9 A 21/2016-45 šlo o odlišnou situaci než v projednávané věci. V rozhodovaném případě povinný subjekt odmítl zpřístupnit, mj. s odkazem na obchodní tajemství, určitý dokument (smlouvu uzavřenou mezi povinným subjektem a jinou osobou) v jeho celku. V nyní projednávané věci však Oblastní inspektorát oba protokoly o kontrole podrobil kvalitativní analýze a konkrétně zkoumal, které informace jsou obchodním tajemstvím, a které nikoli. K žalobcem zmiňovaným mediálními informacím uvedl žalovaný, že tyto jsou toliko obecnějšího charakteru a zcela zjevně se nekryjí s konkrétními informacemi, jež byly rozhodnutím vyloučeny z poskytnutí, a to jak svým obsahem, tak zejména mírou konkrétnosti.

Vyjádření osob zúčastněných na řízení

11. Osoba zúčastněná na řízení (dále jen „OZNŘ“) Autoexpert ve svém vyjádření uvedla, že žalovaný v napadeném rozhodnutí správně posoudil veškeré relevantní právní otázky. Příslušná část neposkytnutých informací totiž kumulativně naplňuje znaky obchodního tajemství stanovené v ust. § 504 OZ, a jsou proto obchodním tajemstvím Autoexpertu nebo VELKÉ PECKY. K prokázání naplnění znaku konkurenčního významu odkázala na str. 11 prvostupňového rozhodnutí, kde inspektorát uvedl: *„Dané informace jsou konkurenčně významné, jelikož z nich je možné vysledovat určitým způsobem specifické postupy a určité „know how“ při vyřizování jednotlivých zakázek společností VELKÁ PECKA s.r.o. a Autoexpert spol. s r.o. jednotlivými řidiči – kurýry, které nejsou obecně známy. Pokud by se dané informace dostaly do sféry vlivu konkurenčních subjektů, dalo by toto možnost konkurenci případně reagovat a získat konkurenční výhodu.“*
12. Zdůraznila také, že dosud nikým nebyl shledán nezákonný postup zúčastněných osob a že se informace netýkají jenom údajného, dle žalobce nezákonného, postupu Autoexpertu nebo VELKÉ PECKY, ale týkají se obecně například způsobu fungování těchto společností, a poukázala na to, že žalobce vycházel ze svého nesprávného předpokladu o podstatě nebo obsahu neposkytnutých informací.
13. Za nedůvodnou považuje i námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, neboť z obou napadených rozhodnutí lze zpětně „zrekonstruovat“ a posoudit celkový postup inspektorátu i žalovaného při vydávání těchto rozhodnutí, přičemž odůvodnění obou rozhodnutí jsou přiměřená povaze věci i okolnostem případu. Postup obou správních orgánů byl i v souladu se smyslem a účelem práva na informace, potažmo i v souladu s ochranou obchodního tajemství dle § 9 odst. 1 informačního zákona.
14. Osoba zúčastněná závěrem zdůraznila, že z žalobcových komentářů k výsledkům kontrol Autoexpertu a VELKÉ PECKY je patrná snaha žalobce poškozovat jejich pověst a dobré jméno, což je podle OZNŘ i cílem podané žaloby.
15. Zcela shodně se k věci vyjádřila i druhá osoba zúčastněná na řízení, společnost VELKÁ PECKA.

Jednání soudu

16. U jednání soudu zástupce žalobce reagoval na repliku zúčastněné osoby. Nadále považuje rozhodnutí za nepřezkoumatelné, neboť žalovaný podrobně neodůvodnil, proč jednotlivé skupiny údajů jsou obchodním tajemstvím. Shodně jako v podané žalobě uvedl, že dle

žalobce nejsou splněny všechny podmínky, pro které by mohly být informace posouzeny jako obchodní tajemství. Důrazně se ohradil proti tomu, že by mělo jít o komplot žalobce a společnosti TESCO, když se jedná o pouhé spekulativní sdělení, které nebylo v řízení ani prokázáno.

17. Žalovaný odkázal na vyjádření k podané žalobě i na odůvodnění napadeného rozhodnutí, které bylo vydáno v souladu se zákonem.
18. Zástupce osob zúčastněných na řízení odkázal na písemná vyjádření obou OZNR a uvedl, že rozhodnutí jsou plně přezkoumatelná a není důvod pro zrušení, když není patrné, jaké požadavky tvrzené žalobou nebyly splněny. Znovu zdůraznil, že se jedná pouze o kontrolní závěry a nikoli o zjištěná porušení povinností v rámci přestupkového řízení. Vzhledem k tomu, že se kontrolovaná osoba proti kontrolním zjištěním nemůže bránit ve správním soudnictví, považuje za absurdní, aby musely za této situace správní orgány poskytnout informaci, která je obchodním tajemstvím.
19. Soud u jednání provedl důkaz články předloženými žalobcem o činnosti osob zúčastněných na řízení.

Obsah správního spisu

20. Žalobce dne 1. 6. 2022 zaslal Oblastnímu inspektorátu práce žádost o poskytnutí informace dle informačního zákona, (obsah žádosti je uveden v bodu [2] tohoto rozsudku).
21. Oblastní inspektorát práce vyzval obě kontrolované osoby k vyjádření a poté, co obě společnosti zaslaly požadované reakce na výzvu spolu s přílohami, vydal rozhodnutí o odmítnutí části žádosti s tím, že žádosti žalobce se podle ustanovení § 15 odst. 1 informačního zákona částečně nevyhovuje, a to ve smyslu ustanovení § 9 odst. 1 tohoto zákona v rozsahu konkrétních informací uvedených v požadovaných písemnostech, jež se vztahují k činnosti a postupu při vyřizování jednotlivých zakázek společnosti VELKÁ PECKA a Autoexpert jednotlivými řidiči – kurýry, a který je možno podřadit pod zákonnou definici obchodního tajemství; dále pak žádosti nebylo vyhověno v rozsahu osobních údajů ve smyslu ustanovení § 8a informačního zákona uvedených v požadovaných písemnostech.
22. Přípisem č. j. 10416/3.30/22-6 povinný subjekt poskytl žalobci požadované informace (se znečitelněním určitých pasáží dokumentů), přičemž konstatoval, že pro posouzení žádosti jsou zcela nepodstatné důvody, které žadatele vedly k podání žádosti. Stejně tak žadatel nemusí prokazovat svůj právní zájem. Inspektorát neshledal ani zneužití práva ze strany žadatele při podání žádosti, a to ani ve vztahu k tvrzením zúčastněných osob o sporu vedeném společností VELKÁ PECKA se společností Tesco stores ČR, a.s., když považoval za podstatné, že žádost byla podána ze strany jiné osoby, než která měla být přímo zainteresována na soudním sporu. Za podstatné proto nepovažoval ani propojení žadatele se zástupcem protistrany v tomto sporu, ani skutečnost, že by se v posuzovaném případě mělo jednat o „medializovanou kauzu“.
23. Povinný subjekt zdůraznil, že se v dané věci jedná toliko o protokoly o provedených kontrolách, když dosud nebyla pravomocně vyslovena vina v přestupkovém řízení. S odkazem na ust. § 504/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „občanský zákoník“), konstatoval, že vyloučené informace o činnosti a postupu při vyřizování jednotlivých zakázek obou společností jednotlivými řidiči naplňují všechny zde uvedené znaky obchodního tajemství. Následně proto byly žadateli poskytnuty

požadované protokoly o kontrole s „vyčerněním“ určitých údajů týkajících se obchodního tajemství, a dále též s „vyčerněním“ osobních údajů v souladu s ust. § 8a odst. 1 informačního zákona.

24. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, o kterém rozhodl žalovaný nyní napadeným rozhodnutím tak, že prvostupňové rozhodnutí potvrdil a odvolání žalobce zamítl. Žalovaný se ztotožnil se závěry prvostupňového správního orgánu a zdůraznil, že je mu známo, že se v mediálním prostoru objevily určité informace týkající se činnosti obou společností a informace o tom, že by tato činnost mohla být kvalifikována jako výkon nelegální práce ve smyslu ustanovení § 5 písm. e) bod 1 zákona o zaměstnanosti. Zároveň se zde objevily i některé obecné informace o kontrolách provedených ze strany Oblastního inspektorátu práce u těchto dotčených společností. Nicméně žalovaný má za to, že tyto „mediální“ informace jsou obecnějšího charakteru a zcela zřejmě se nekryjí s konkrétními informacemi, jež byly vyloučeny z poskytnutí, a to jak svým obsahem, tak mírou konkrétnosti. Žalovaný se neztotožnil ani s konstatováním žadatele, že informace, které požaduje, budou dříve či později stejně zveřejněny, neboť zákon č. 255/2012 Sb., o kontrole (dále jen „kontrolní řád“), ani jiný právní předpis nestanoví povinnost zveřejňovat protokoly o kontrole, ba naopak kontrolní řád v této souvislosti zakotvuje v ustanovení § 20 povinnost mlčenlivosti. To, jestli dojde ke zveřejnění celého obsahu dotčených protokolů o kontrole prostřednictvím jiných komunikačních kanálů, např. pokud je zveřejní samy kontrolované společnosti, oblastní inspektorát práce již ovlivnit nemůže. Závěrem pak žalovaný uvedl, že předmětné kontroly již byly ukončeny, protokoly o kontrole byly vydány a žádný další „závěrečný protokol, ve kterém bude popsáno, čeho se kontroly týkaly a k jakým zjištěním se při nich dospělo“, vydáván nebude.

Posouzení věci soudem

25. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona s. ř. s.), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
26. Žaloba byla podána včas a osobou k tomu oprávněnou.
27. Žaloba není důvodná.
28. Soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti prvostupňového rozhodnutí a rozhodnutí žalovaného. Shledal přitom, že obě rozhodnutí jsou přezkoumatelná.
29. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalobce spatřuje v tom, že nebylo dostatečně zjištěno a prokázáno, které údaje jsou obchodním tajemstvím a navíc řízení trpí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů rozhodnutí.
30. Rozhodnutí správního orgánu je nepřezkoumatelné mj. tehdy, pokud z něj není zřejmé, jakými úvahami se správní orgán řídil (viz rozsudek NSS z 28. 8. 2007, čj. 6 Ads 87/2006-36, č. 1389/2007 Sb. NSS). Správní orgán se nemusí podrobně vypořádat s každou námitkou účastníků řízení, ale z odůvodnění rozhodnutí musí být zřejmé, jaký má náhled na podstatné aspekty věci a proč považuje námitky účastníků za liché (viz rozsudek NSS z 27. 5. 2015, čj. 6 As 152/2014-78, bod 23 a judikatura tam citovaná). Těmto náležitostem dle soudu oba správní orgány dostály.
31. Inspektorát ve svém rozhodnutí vymezil pojem obchodního tajemství, pojmenoval jednotlivé znaky a ke každému jednotlivému znaku se vyjádřil. Uvedl, proč má za to, že

odepřené informace tyto znaky naplňují. Ministr se následně v reakci na odvolací námitky s tímto posouzením ztotožnil a doplnil ho o svoji argumentaci. Takové posouzení obchodního tajemství považuje soud za dostatečně odůvodněné.

32. Námitka nepřezkoumatelnosti proto není důvodná.
33. Soud zdůrazňuje, že žalobce požadoval po povinném subjektu, kromě jiného, aby v případě, že kontrola již skončila, zaslal žalobci protokoly o kontrole (viz bod b) podané žádosti). Povinný subjekt žalobci protokoly o kontrole zaslal, avšak některé části protokolů „vyčernal“, neboť dospěl k závěru, že jsou tyto údaje obchodním tajemstvím.
34. Vzhledem k tomu, že žalovaný žalobci zaslal požadované protokoly z uvedených kontrol, i když některé informace v nich uvedené „vyčernal“, nelze v projednávané věci aplikovat závěry žalobcem odkazovaného rozhodnutí zdejšího soudu ze dne 3. 4. 2019, č.j. 9 A 21/2016 – 45, neboť městský soud řešil zcela jinou situaci, kdy žalobci povinný subjekt odmítl poskytnout celý dokument, což bylo v rozporu se stávající judikaturou.
35. Soud navíc upozorňuje na to, že předmětem řízení je posouzení, zda povinný subjekt a žalovaný postupovali při vyřízení žádosti žalobce v souladu s informačním zákonem. Soud tedy nemohl, stejně tak jako žalovaný, posuzovat, zda se osoby zúčastněné na řízení dopustily protiprávního jednání či nikoli, a proto nemohl k tvrzením žalobce ohledně jejich protiprávního jednání přihlídnout, ani je zohlednit. Soud tedy pouze posuzuje, zda byly naplněny znaky obchodního tajemství.
36. Žalobcovy námitky směřují výhradně proti závěru žalovaného, že odepřená informace je obchodním tajemstvím. Soud pro úplnost považuje za nutné zdůraznit i to, že správní orgány nevyhověly podané žádosti i pokud šlo o rozsah osobních údajů uvedených v požadovaných písemnostech ve smyslu ust. § 8a informačního zákona. Proti těmto závěrům ale žalobce žádné námitky nevznáší, a proto přezkum správnosti tohoto postupu správních orgánů není předmětem soudního řízení v nyní projednávané věci.
37. Podle § 9 odst. 1 informačního zákona *pokud je požadovaná informace obchodním tajemstvím, povinný subjekt ji neposkytne.*
38. Zcela obecně je možné uvést, že obchodní tajemství představuje právně kvalifikovanou výjimku z práva na informace a svobodného přístupu k informacím. Obchodní tajemství upravuje § 504 občanského zákoníku, z něhož plyne, že jím jsou skutečnosti, které:
 - i. jsou konkurenčně významné,
 - ii. jsou určitelné,
 - iii. jsou ocenitelné,
 - iv. nejsou běžně dostupné v příslušných obchodních kruzích,
 - v. souvisejí se závodem a
 - vi. vlastník zajišťuje ve svém zájmu odpovídajícím způsobem jejich utajení.
39. Všechny uvedené definiční znaky musí být splněny kumulativně. Ve zkratce pak v případě obchodního tajemství jde, za splnění dalších zákonných podmínek, „o všechny takové neběžné skutečnosti, u nichž se lze důvodně domnívat, že zakládají lepší postavení vlastníka obchodního závodu na trhu (resp. v hospodářské soutěži)“ (Tuháček, M. § 9 [Ochrana obchodního tajemství]. In: Jelínková, J., Tuháček, M. Zákon o svobodném přístupu k informacím: Praktický komentář. 2. vydání. Praha: Wolters Kluwer, 2019).

40. Hlavní žalobcovy námitky se týkají naplnění prvního, třetího, čtvrtého i šestého znaku obchodního tajemství. Namítá, že způsob, jakým společnosti VELKÁ PECKA a Autoexpert přidělují práci jednotlivým řidičům, se nevyznačuje jako postup speciální či konkurenčně významný, zneužívání švarcsystému nelze označit jako postup ocenitelný vůči ostatním podnikatelům, neposkytnuté informace jsou veřejně přístupné na webových stránkách, v médiích a v obchodním rejstříku, a vzhledem k tomu, že jsou informace veřejně dostupné, zpochybnil i závěr o zajištění utajení předmětných informací ze strany obou společností.
41. Povinný subjekt se ve svém rozhodnutí argumentačně se všemi znaky vypořádal, přičemž konkurenční významnost spatřoval zejména v tom, že z požadovaných informací je možné vysledovat určitým způsobem specifické postupy a určité „know how“ při vyřizování jednotlivých zakázek obou společnostmi jednotlivými řidiči, které nejsou obecně známy a jejich znalost by mohla umožnit konkurenci na ně reagovat a získat tak konkurenční výhodu. Informace považuje i za ocenitelné, i když jejich hodnotu nedokázal, s ohledem na svou neznalost obchodní praxe, vyčíslit. Neposkytnuté informace také, na rozdíl od žalobce, nepovažoval za běžně dostupné a všeobecně známé v příslušných obchodních kruzích. Závěrem pak k naplnění posledního znaku uvedl, že z dokumentů předložených při kontrole, z vyjádření obou společností i z příložených protokolů o kontrole se začerněnými příslušnými pasážemi předložených těmito společnostmi, je patrný úmysl těchto společností zajišťovat utajení předmětných informací.
42. Žalovaný se s těmito závěry ztotožnil, přičemž poukázal na to, že povinný subjekt ohledně podrobnosti a konkrétnosti odůvodnění narážel z povahy věci na určité limity, neboť nebylo možné, aby se zabýval posouzením každé jednotlivé skutečnosti, která byla z poskytnutí vyloučena. Ztotožnil se i se závěrem, že se v předmětném případě jedná toliko o protokoly o provedených kontrolách s tím, že je nutné zohlednit, že v daných věcech ještě nebyla vyslovena vina, a je tedy nutno aplikovat princip „*presumpce neviny*“.
43. Soud se závěry obou správních orgánů souhlasí, když povinný subjekt na základě výše uvedeného poskytl žalobci požadované protokoly o kontrole s tím, že sám řádně konkrétně vymezil, které informace nebudou poskytnuty (byly vyčerněny) z důvodu, že je považuje za obchodní tajemství, a tyto své závěry řádně odůvodnil. Tento postup, který potvrdil jako správný i žalovaný, byl dle soudu zcela v souladu se stávající judikaturou, podle které *mohou být obchodním tajemstvím pouze „skutečnosti“, tj. ve smyslu § 3 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb., „informace“, vykazující pojmové znaky obchodního tajemství. Jinak řečeno, předmětem ochrany obchodního tajemství ve smyslu ustanovení § 9 odst. 1 tohoto zákona zásadně není určitý dokument (např. smlouva) jako celek, nýbrž toliko skutečnosti (informace) ve smlouvě uvedené, které splňují pojmové definiční znaky stanovené zákonem.* Tento závěr jednoznačně plyne např. z rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 5. 2018, č.j. 9 A 230/2015 – 51, ze dne 23. 10. 2007, čj. 2 As 27/2007 - 87, a ze dne 31. 7. 2006, čj. A 2/2003 – 73. Z napadeného rozhodnutí je patrné, že povinný subjekt určil typové kategorie informací, které považoval za obchodní tajemství, když za obchodní tajemství označil informace, které se vztahují k činnosti a postupu vyřizování jednotlivých zakázek každou z uvedených společností. Dle soudu se jedná o dostatečně konkrétní vymezení.
44. Ze správního spisu soud zjistil, že byly např. „vyčerněny“ informace o smlouvách uzavřených mezi OZNŘ a jejich obchodními partnery, informace o způsobu fungování jednotlivých obchodních partnerů, o tom, jaké používají vybavení, jak a v jaké výši jsou stanoveny jednotlivé ceny služeb, informace o nastavení smluvních sankcí apod. Soud

shodně se správními orgány dospěl k závěru, že tyto informace lze považovat za informace, které by mohly být využity konkurencí v její prospěch. K tomu se vyjádřily i OZNŘ, které uvedly, že by z těchto informací mohli konkurenční podnikatelé vycházet při nastavování svého podnikání bez vyvinutí jakéhokoli úsilí, a mohli by také např. nabízet obchodním partnerům OZNŘ výhodnější podmínky spolupráce, a to nejen finanční.

45. Soud souhlasí se žalovaným, že při posouzení znaku konkurenční významnosti obchodního tajemství vyvstává problém v tom, že lze jen složitě posoudit konkurenční významnost dané informace či skutečnosti, aniž by byla vyzrazena, čímž by se popřel význam samotného obchodního tajemství. Z napadeného rozhodnutí je ale patrné, že povinný subjekt „začernil“ informace týkající se odměňování řidičů, přidělování práce a názvy jednotlivých smluv, tedy informace, u kterých dospěl k přesvědčení, že mají značnou konkurenční významnost, a uvedl důvody, pro které tak učinil. To soud ostatně ověřil porovnáním obou verzí dokumentů.
46. Z komentářové literatury (Koukal, P., Lasák, J. § 504 [Obchodní tajemství]. In: Lavický, P. a kol. Občanský zákoník I. Obecná část (§ 1–654). 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2014, s. 1784, marg. č. 3.) 55. vyplývá, že „konkurenční významností se rozumí pouze ‚pravděpodobná konkurenční významnost‘. Tedy jde o takové neběžné skutečnosti, u nichž se lze důvodně domnívat, že zakládají lepší postavení vlastníka obchodního závodu na trhu (resp. v hospodářské soutěži). Přitom „[k]onkurenčně významnými skutečnostmi mohou být např. seznamy zákazníků, dodavatelů, podnikatelské plány a strategie, cenové odhady, výrobní náklady, nejrozličnější studie, informace z obchodních smluv, vzorníky, výrobní programy, nová technická řešení, technologické postupy a vzory, marketingové strategie, dokumentace apod. Obchodním tajemstvím může být např. i organizační změna u zaměstnavatele, který je podnikatelem (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 2. 2. 2005, sp. zn. 21 Cdo 1874/2004)“.
47. Dle názoru soudu povinným subjektem vymezené kategorie možnou kategorií „pravděpodobné konkurenční významnosti“ naplňují a seznámení se s nimi ze strany nepovolané osoby by eventuálně mohlo představovat cenné informace i pro konkurenční subjekt, neboť mohou vypovídat o způsobu fungování OZNŘ i o její obchodní strategii. Výše povinným subjektem vymezené jednotlivé skupiny informací dle soudu ve světle ust. § 504 občanského zákoníku obstojí, když zejména první dvě vymezené skupiny (systém odměňování a způsob přidělování práce), poskytují konkrétní informace o způsobu fungování obou osob zúčastněných na řízení a jejich obchodních partnerů. Pokud jde o „vyčernění“ názvů smluv, má soud za to, že názvy smluv, tak jak byly uvedeny v protokolu o kontrole, souvisí i s dalšími neposkytnutými informacemi, tedy informacemi konkrétně uvedenými v přílohách označených ve smlouvách, které jsou, jak již soud výše uvedl, skutečnostmi, jež mohou zakládat lepší postavení osob zúčastněných na řízení na trhu. I ze samotných názvů smluv a dalších dokumentů je totiž do určité míry patrné nastavení obchodního modelu OZNŘ a způsobu jejich spolupráce s dalšími osobami. Znak konkurenční významnosti je tedy splněn.
48. Soud má též za to, že neposkytnuté informace jsou informacemi ocenitelnými. Za obchodní tajemství nelze pokládat skutečnost, která svému nositeli poskytuje konkurenční výhodu tak zanedbatelnou, že ji nelze vyjádřit v penězích. Jak uvádí komentář k občanskému zákoníku: „Skutečnost je ocenitelná jen tehdy, když má konkrétní hodnotu nejen z pohledu svého nositele, ale i z pohledu třetích osob, když tato objektivní hodnota se odvíjí právě od míry konkurenčního významu této skutečnosti“ (Švestka, J., Dvořák, J., Fiala J. a kol. Občanský zákoník. Komentář. Svazek I (§ 1-645, obecná část). Praha: Wolters Kluwer,

2014, komentář k § 504). Nejde přitom o to, že by bylo nutné přesně určit peněžní hodnotu informace, ale pouze o to, že tuto hodnotu potenciálně určit lze. Informace, kterou žalobce požadoval, tento požadavek dle soudu splňuje. Jak již soud uvedl výše, žalobci nebyly poskytnuty informace, které se týkají nastavení obchodního modelu obou osob zúčastněných na řízení, který může zakládat jejich lepší postavení trhu. To dle soudu způsobuje, že informace je i z pohledu třetích osob ocenitelná, neboť pro potenciální konkurenci může být významná natolik, že nelze dospět k závěru, že hodnota této informace je naprosto zanedbatelná.

49. K žalobcem tvrzenému zveřejnění jím požadovaných informací soud považuje za nutné zdůraznit, že neposkytnuté informace jsou svojí povahou informacemi, které vznikají při soukromé činnosti obou OZNŘ, a nejsou tedy informacemi běžně dostupnými, což soud zjistil porovnáním neanonymizované verze protokolu o kontrole s verzí anonymizovanou. Součástí článků a webových stránek, kterými soud provedl důkaz, totiž nejsou konkrétní informace týkající se činnosti OZNŘ. I pro soud by byl překvapivý postup žalobce, který by vyvíjel značné úsilí k získání těchto informací, pokud by byly zcela volně přístupné veřejnosti. Soud se proto shoduje se žalovaným v tom, že informace, které se objevily v mediálním prostoru, jsou informace toliko obecnějšího charakteru, které se však nekryjí s konkrétními informacemi, které byly povinným subjektem vyloučeny z poskytnutí, a které by dle soudu mohly poskytnout přesnější obraz o činnosti obou zúčastněných osob.
50. Posledně jmenovaný znak obchodního tajemství – zajištění utajení – je tzv. subjektivní. Spočívá v tom, jak se sama osoba k potenciálnímu obchodnímu tajemství staví, zda konkrétní informaci hodlá jako obchodní tajemství chránit. V případě, že ano, potom musí přijmout odpovídající opatření, resp. musí se chovat způsobem odpovídajícím vůli takovou skutečnost utajit.
51. Žalobce namítl, že požadované informace jsou veřejně přístupné na webových stránkách obou společností. Jak již soud výše uvedl, tato argumentace je irelevantní, neboť je patrné, a vyplývá to i z napadeného rozhodnutí, že obě společnosti mají zájem na utajení předmětných informací. Ve svých vyjádřeních obě OZNŘ uvedly, že *„zajišťují faktické a právní utajení neposkytnutých informací, když v elektronické podobě je uchovávají výhradně pod ochranou hesel a dalších prostředků (šifrování apod.). V písemné podobě dokumenty obsahující tyto informace přechovávají výhradně v uzamčených prostorách, kam nemají přístup neoprávněné osoby. Z hlediska zajišťování právního utajení těchto informací obě společnosti tyto informace chrání pomocí klausulí mlčenlivosti, které standardně obsahují veškeré smlouvy uzavírané s jejich obchodními partnery. Za zajišťování právního utajení těchto informací lze rovněž považovat i kroky Autoexpertu a VELKÉ PECKY, které dosud činily a dále činí v souvislosti s řízeními týkajícími se Žádosti a nyní i Žaloby“*. Soud takto vymezené aktivity OZNŘ vedoucí k ochraně obchodního tajemství považuje za dostatečné, neboť je z nich patrné, že obě OZNŘ mají zájem na utajování informací a činí opatření pro to, aby zabránily jejich úniku.
52. Soud shrnuje, že neposkytnutá informace naplňuje znaky obchodního tajemství.
53. Soud ještě považuje za nutné korigovat závěr žalovaného, který ve svém rozhodnutí na podporu učiněných závěrů uvedl, že *„Zákon č. 255/2012 Sb., o kontrole (kontrolní řád), ve znění pozdějších předpisů, a ani jiný právní předpis nestanoví povinnost zveřejňovat protokoly o kontrole, ba naopak kontrolní řád v této souvislosti stanovuje v § 20 povinnost mlčenlivosti“*.

54. Zákon o informacích obsahuje ustanovení § 11 odst. 3, které chrání informace, které získal povinný subjekt od třetí osoby při plnění úkolů v rámci kontrolní, dozorové, dohledové nebo obdobné činnosti prováděné na základě zvláštního právního předpisu, podle kterého se na ně vztahuje povinnost mlčenlivosti anebo jiný postup chránící je před zveřejněním nebo zneužitím. Povinný subjekt poskytne pouze ty informace, které při plnění těchto úkolů vznikly jeho činností.
55. Nejvyšší správní soud však v rozsudku ze dne 13. 11. 2014, č. j. 4 As 203/2014-28, konstatoval, že „kontrolní zjištění uvedená v kontrolním protokolu vyhotoveném v rámci kontroly prováděné podle zákona č. 552/1991 Sb., o státní kontrole, je třeba považovat za informace vzniklé vlastní činností povinné osoby, na které se nevztahuje výluka podle § 11 odst. 3 věty první zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím“
56. Tyto závěry lze dle městského soudu aplikovat i ve vztahu k nyní platnému kontrolnímu řádu, a proto povinný subjekt nemůže odmítnout žádost o informace poskytnutím např. kopie protokolu o kontrole s poukazem na povinnost mlčenlivosti podle § 20 kontrolního řádu. Žádost o informace související s kontrolní činností je třeba řešit v souladu se zákonem o svobodném přístupu k informacím, tedy s jím stanovenými důvody neposkytnutí informací. Protokol o kontrole je tedy v principu poskytovatelný na základě žádosti o informace. Zákonnými důvody pro neposkytnutí protokolu o kontrole, resp. jeho částí, mohou podle zákona o svobodném přístupu k informacím být např. ochrana osobních údajů, ochrana osobnosti, ochrana obchodního tajemství apod.
57. Ačkoli tedy žalovaný odkázal na ust. § 20 kontrolního řádu, je patrné, že z tohoto ustanovení nevyvodil pro rozhodnutí ve věci nesprávné závěry, když ve vztahu k žádosti o poskytnutí požadovaného protokolu postupoval zcela v souladu s uvedenou judikaturou a část požadovaných informací neposkytl pouze s odkazem na ust. § 9 odst. 1 informačního zákona z důvodu, že jsou obchodním tajemstvím.

Závěr a náklady řízení

58. Soud dospěl k závěru, že žalobní námitky nejsou důvodné, a žalobu proto zamítl postupem podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
59. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný byl ve věci plně úspěšný, avšak nevznikly mu žádné náklady řízení nad rámec běžného výkonu úřední činnosti.
60. Výrokem III. rozhodl soud o nákladech řízení osob zúčastněných na řízení. Ty nemají v souladu s § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na jejich náhradu, neboť jim soud v tomto řízení žádnou povinnost neuložil, pouze jim umožnil uplatnit svá práva.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 21. září 2023

Mgr. Marek Bedřich v. r.
předseda senátu